

Διαδρομές

«Στο τελευταίο μυθιστόρημα του Μπέλου, *The Dean's December*, υπάρχει μια όμορφη εικόνα. Το κύριο πρόσωπο του μυθιστορήματος ο Dean Corde, ακούει κάπου ένα σκυλί να γαυγίζει. Με τη φαντασία του νοιώθει ότι το γάβγισμα είναι η διαμαρτυρία του σκύλου για τον περιορισμό της εμπειρίας του. «Για όνομα του Θεού» λέει το σκυλί «ανοίξτε το σύμπαν λιγάκι πιο πολύ». Και επειδή ο Μπέλου δεν αναφέρεται βέβαια στα σκυλιά ή τουλάχιστον όχι μόνο στα σκυλιά, νιώθω ότι η οργή του σκύλου καθώς και η επιθυμία του είναι και δικές μου, όπως είναι και δικές σας.

ΓΙΑ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΑΝΟΙΞΤΕ ΤΟ ΣΥΜΠΑΝ ΛΙΓΑΚΙ ΠΙΟ ΠΟΛΥ»

Salman Rushdie

Οι δεκαετίες του 1960 και του 70 παραμένουν ακόμα η κρυφή αλήθεια του μεταμοντέρνου σκηνικού που ξεδιπλώνεται μπροστά μας σε παγκόσμια κλίμακα. Είναι τα μηνύματα εκείνης της εποχής που κουβαλούσε η εξέγερση του Λος Αντζελες και η Ινδιάνικη αντίσταση στα 500 χρόνια του Κολόμβου το '92. Οι δειλές πανευρωπαϊκές απεργίες του '93 και η βουβή οργή του κινήματος των απλών πολιτών ενάντια στο νεοναζισμό στη Γερμανία. Απόηχοι του παρελθόντος σαν κραυγές του μέλλοντος.

Ζούμε ακόμα την παγκόσμια αντεπανάσταση ενάντια στο Μάη του '68 και την αυτονομία του '77. Και όσο η ηλεκτρονική επανάσταση απλώνεται, κουβαλώντας μέσα της - σαν ιστορική προοπτική - την κατάργηση των συνόρων και τη δημιουργία ενός νέου χωροχρόνου εμπειριών, η εξουσία του παρελθόντος γαντζώνεται από το παρόν με τη δύναμη που της δίνει η απελπισία του μελλοθάνατου.

Πρέπει να ξαναανακαλύψουμε τις αλήθειες του μέλλοντος που μπήκαν για μια στιγμή ορμητικά στο προσκήνιο της ιστορίας, από το '65 μέχρι το '78. Για την Κίνα ήταν η πολιτιστική επανάσταση, για τη Γαλλία ο Μάης, για την Ιταλία η αυτονομία, για την Αμερική τα κινήματα των διαφορετικών. **Για μας στην Κύπρο ήταν η Ανεξαρτησία** - σαν πολιτική κατάσταση αυτονομίας, σαν πολιτιστική κατάσταση αξιοπρέπειας, σαν υπαρξιακή κατάσταση ελευθερίας... Αυτό το τεύχος είναι αφιερωμένο στην Κύπρο του σήμερα, με το μάτι εκείνης της δεκαετίας που τολμήσαμε να αντισταθούμε και να αμφισβητήσουμε. Έστω και στη μικρή κλίμακα αυτού του νησιού. Αυτού του νησιού που το αποκάλεσαν τότε «πόρνη της Μεσογείου», αδυνατώντας να καταλάβουν ότι η ανεξαρτησία και η κυπριακή συνείδηση ήταν και είναι η μοντέρνα έκφραση 3,000 χρόνων ιστορίας σε μια γέφυρα πολιτισμών. Τόλμησε τότε η κυπριακή κοινωνία να ονειρευτεί τον εαυτό της να αυτοκαθορίζεται σαν μια πλουραλιστική κοινωνία ανάμεσα στην ανατολή και τη δύση. Εκείνα τα χρόνια - της αντίστασης στην ΕΟΚΑ Β', στο πραξικόπημα, στον καθημερινό φασισμό του ελληνοχριστιανισμού - εθνικισμού στο σχολείο, στο στρατό.. - ήταν τα πρώτα ιστορικά σημάδια, τα πρώτα graffiti των γενιών της ανεξαρτησίας. Της γενιάς που μεγάλωσε με τη χαμένη ευκαιρία της αυτοκυβέρνησης το '47 και την ταξική σύγκρουση του '48 και της γενιάς που μεγάλωσε με την ανεξαρτησία του '60 σαν υπόσχεση ελευθερίας. Κι αυτό το πάθος για αυτοκαθορισμό, αυτοκυβέρνηση, ανεξαρτησία, έφτασε στο οριακό του σημείο στα τέλη της δεκαετίας του '70 και τη δεκαετία του '80 σαν αίτημα για αυτοδιαχείριση.

Σαν υπόσχεση του μέλλοντος. Αυτό είναι το παρελθόν που θα ανακαλυφθεί στο μέλλον. Από μια νεολαία που διακδικώντας την προσωπική της αυτονομία θα ξαναανακαλύψει ότι «το προσωπικό είναι πολιτικό» από την ανάποδη. Ότι δηλαδή η προσωπική αυτονομία και η κοινωνική αυτοδιαχείριση είναι η προέκταση της ανεξαρτησίας στο εσωτερικό της κοινωνίας. Σαν εκπλήρωση της ιστορικής υπόσχεσης. Σήμερα αυτός ο λόγος - όσο φολκλορικό και αν ακούγεται για μια εποχή ηλεκτρονική - είναι ένας **ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ**. Αντίστασης στη δουλοπρέπεια που θέλει να επιβάλει η νεοεθνικοφροσύνη.

Αυτή η διαδρομή πέρνα από τους συνηθισμένους γνώριμους δρόμους των σχολίων για μια πραγματικότητα που επιμένει να κρατά τη ζωή εξόριστη, για τις πρωτοβουλίες πολιτών, τις προσπάθειες δηλαδή να συγχρονιστεί ο Ιστορικός χρόνος του νησιού με τον παγκόσμιο. Αυτή η διαδρομή, σαν διαδρομή ολοκλήρωσης κάνει μια προσπάθεια συνολικής φωτογράφησης της κυπριακής κοινωνίας από την προσεκτική λογοκρισία των media μέχρι τις κραυγές των γηπέδων, από την αναζήτηση της αθωότητας της αρχέγονης κοινότητας, μέχρι τους διαλόγους για το νεοθρησκευτικό αίσθημα, από τον καταπιεσμένο ερωτισμό της ομοφυλοφιλίας μέχρι την εναγώνια προσμονή του εραστή που δεν έρχεται. Τι είναι λοιπόν η κυπριακή εμπειρία παρά η εναγώνια προσμονή;... η προσμονή μιας ελπίδας που μπορεί και να υπάρχει ήδη στους κρυφούς ψιθύρους αυτής της κοινωνίας. Μιας ελπίδας, μιας απόδρασης, ενός ονείρου, μιας γοητείας που και να μην υπήρχε θα έπρεπε να την εφεύρουμε... όπως την ομοσπονδία. Γιατί σε τελική ανάλυση μόνο εμείς πληρώνουμε την ιστορική μας αλλοτρίωση σαν ιθαγενείς. Ναι, σε τελική ανάλυση το θέμα είναι απλό, και αυτό είναι και η ουσία αυτού του τεύχους, ίσως και όλων αυτών των 10 διαδρομών. Για την αξιοπρέπεια.....

[Χρειάζεται Τούρκικη Μετάφραση](#), [Χρειάζεται Αγγλική Μετάφραση](#), [Τραίνο στην πόλη - Τεύχος 10, Δεκαετία 1990-1999, 1993, Λεμεσός](#)

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_10:diadromes

Last update: 2020/08/26 15:43

